

เทศน์รับผ้าป่าสงเคราะห์โลก

ณ วัดป่าศรีไพรวัลย์ อ.นาแก จ.นครพนม

เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บาย)

ต้นเหตุที่มาของพระพุทธเจ้า

(กราบนมัสการพระเดชพระคุณเจ้า พระธรรมวิสุทธิมงคล หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน กระผมและพ่อแม่พี่น้องที่มาร่วมในพิธีทอดผ้าป่ามหากุศลสงเคราะห์โลกในวันนี้ เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองครบรอบ ๑๐๐ ปี อําเภอนาแก ในปี ๒๕๕๐ นับเป็นความเมตตาอย่างสูงที่จะได้สดับรับฟังพระธรรมเทศนา จากพระเดชพระคุณพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน อันจะเป็นประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาก่อให้เกิดความสุขความเจริญรุ่งเรืองของบ้านเมืองเรา ซึ่งจะได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่พ่อแม่ผู้มีพระคุณ บรรพบุรุษ นักรบทั้งหลาย ที่ได้เสียสละชีวิตเพื่อปกป้องบ้านเมืองของเรา ให้อยู่เย็นเป็นสุขมาตราบเท่าทุกวันนี้ นับว่าเป็นบุญกุศลของพ่อแม่พี่น้องทั้งหลายที่ได้มีโอกาสมาทำบุญร่วมกัน ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ขอกราบอาราธนาอํานมัตต์พระธรรมวิสุทธิมงคล หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน โปรดเมตตาแสดงพระธรรมเทศนาและรับผ้าป่ามหากุศลสงเคราะห์โลกในลำดับต่อไป ขอกราบอาราธนาครับผม)

วันนี้ นับว่าเป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวอำเภอนาแก ตลอดทั่วประเทศไทย ที่อุตสาหะพยายามสละเวลาลําเวลา หน้าที่การงานแม้ที่สุดชีวิตก็สละได้ เพื่อการมหากุศลช่วยชาติของเราในครั้งนี้ หลวงตาก็เป็นพระแก่ๆ อายุร่วมร้อยปีแล้วแหละ ก็ยังได้อุตสาหะตะเกียกตะกายมา เดินมาไม่ไหวก็ขึ้นรถมาเพื่องานการมหากุศลสำหรับพี่น้องชาวไทยเรา

วันนี้เป็นโอกาสอันดีงามอย่างยิ่ง ซึ่งนานๆ จะได้พบสักทีหนึ่ง ได้เห็นทีหนึ่ง ตั้งแต่สร้างอำเภอนาแกมาก็เป็นเวลาร้อยปีแล้วมัง ดูเหมือนจะถึงร้อยปีแล้ว เพิ่งจะมาปรากฏในวันนี้ ฉลองครบรอบร้อยปีว้กันนะ เราฟังไม่ชัดก็ดันเอาเดาเอาไปบ้าง เข้าใจโหมลละ อันไหนไปไม่ได้ไม่ยอมติด ดันไปเดาไป แต่เขาไปในป่าเขาไม่ยอมติด เขากุบป่าไปเลย ทางไม่มีเขาก็กุบป่า อันนี้เราไปไม่ได้ตรงไหน เราก็กุบไปเลย

ทางฝ่ายพระสงฆ์ก็มีพระกมลชัย กมลโล เจ้าอาวาสวัดป่าศรีไพรวัลย์ ประธานทางฝ่ายฆราวาส นายธีรเดช วงษ์ราช รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม และนายสมคิด ศรีพันธุ์พิริยะ นายอำเภอนาแก มาเป็นประธานในงานนี้ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่พี่น้องชาวไทยเรา ได้อุตสาหะพยายามมาจากทุกทิศทุกทาง นับแต่กรุงเทพฯมาจนกระทั่งถึงแถวใกล้เคียงนี้ เรียกว่าทั่วประเทศไทยมาในงานนี้กันทั้งนั้นแหละ

วันนี้เป็นวันสร้างมหากุศล ผลประโยชน์อะไรจะเกิดขึ้นแก่จิตใจของเราทุกท่าน สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อย ใครก็รักใคร่ก็สงวน เก็บรักษาไว้ แต่เวลาทำบุญทำกุศลต่าง

ท่านต่างเสียสละ แยกความรักความสงวนสมบัติทั้งหลายเหล่านั้นออกมาเป็นทานมหากุศลอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นของใหญ่โตมากยิ่งขึ้นกว่าสมบัติเงินทองที่เราเก็บไว้เสียอีก เงินเหล่านี้เป็นเงินมหากุศล จะยกพวกเราทั้งหลายให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปเป็นลำดับลำดับ หากมาเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ผู้มีศักดิ์ศรีดีงาม มีศีลมีธรรมเป็นที่เคารพยำเกรงแก่ท่านผู้น้อยทั้งหลายให้เขากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ นี่เป็นมนุษย์ จากนั้นบุญกุศลส่งให้พวกเราที่เกิดขึ้นจากการสร้างมหากุศลคราวนี้ก็จะส่งสูงขึ้นไปโดยลำดับลำดับ

ตั้งสวรรค์พรหมโลก นิพพาน ท่านมีไว้สำหรับต้อนรับคนดีทั้งหลาย ตั้งแต่จาตุมุขขึ้นไป เรียกว่าสวรรค์ ๖ ชั้น แล้วก็พรหมโลก ๑๖ ชั้น นิพพาน ๑ ชั้น มีไว้สำหรับคนดีมีความรักใคร่ใกล้ชิดติดพันกันกับอรรถกับธรรม เป็นตายอยู่ด้วยกัน บำเพ็ญคุณงามความดี ความดีทั้งหลายเหล่านี้จะนำพี่น้องทั้งหลายให้ไปสถานที่พึงหวังดังที่กล่าวมาแล้วนี้

ส่วนทางต่ำใคร่ที่มีจิตใจชั่วช้าลามกทำแต่ความเสียหาย ใส่ตัวเองใส่บ้านใส่เมืองสังคมต่าง ๆ คนนี้ก็มีสถานที่รองรับไว้เช่นเดียวกัน เช่น นรกหรือพวกมนุษย์ก็เป็นเศษมนุษย์ไม่ใช่มนุษย์มีราค่างราคา พอที่ใครจะยกมือไหว้ได้ลงคอ แม้แต่หมาเขาก็ไม่ไหว้มนุษย์ประเภทนั้น พวกนี้สร้างแต่บาปแต่กรรม ทาบแต่บาปแต่กรรม ตี้นอนขึ้นมาชวนขายตั้งแต่บาปแต่กรรมใส่หัวใจตนเอง จากนั้นก็ทำความเดือดร้อนให้แก่ส่วนรวมทั้งหลาย ตายไปเมืองผีแล้วก็ยังต้องตั้งกรรมการเมืองผีขึ้นอีก ชำระความของคนชั่วช้าลามกคนนี้

ไม่ว่าเมืองผีเขาจะรับได้ง่าย ๆ นะ ไปเมืองผีเขายังมีคณะกรรมการจัดคัดเลือก คนที่ทำความชั่วช้าลามกหนักเบาอย่างน้อยเพียงไร คัดไว้เป็นพรรคเป็นพวก ๆ ตลอดถึงอนันตริยกรรมเป็นกรรมที่หนักมากที่สุด กรรมที่หนักมากท่านเรียกว่า อนันตริยกรรม ความทุกข์นี้หาเวลาเวลาชั่วฟ้าแลบไม่ได้เลย เป็นทุกข์ตลอดสาย นี่เรียกว่าผู้สร้างอนันตริยกรรม ๕ เป็นกรรมที่หนักมากที่สุดในแดนโลกสงสารเรา นี้จึงไม่ควรที่จะสร้างกรรมประเภทนี้ขึ้นเมื่อยังพอมีสมาทใจ มีสติติดตัวอยู่บ้างแล้ว ขอให้พากันระวัง งดเว้นอันนี้ให้ดี เพราะอันนี้เป็นกรรมที่หนักมากท่านเรียกอนันตริยกรรม เป็นกรรมที่หนักมากที่สุดยอดของกรรมชั่วทั้งหลาย

อนันตริยกรรม ๕ นั้นคืออะไร คือ ฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่ามารดาหนึ่ง ฆ่าพระพุทธเจ้าแม่แต่ยังไม่ตายก็ตามหนึ่ง ยุยงให้สงฆ์ทั้งหลายที่มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันแตกแยกจากกันหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง มี ๕ ประการเรียกว่าเป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ขออย่าอีกทีหนึ่งว่าอนันตริยกรรมมี ๕ ประการที่หนักมากเหมือนกันหมดเลยนั่นคือ การฆ่ามารดาหนึ่ง ฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่าพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตามหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง ยุยงให้สงฆ์ท่านมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันแตกแยกจากกันเป็นฝักเป็นฝ่าย สร้างพินสร้างไฟเผาไหม้ทั้งทางโลกทางธรรมหนึ่ง ๕ ประการนี้ ขอให้ระลึกด้วยตัวเอง อย่าทำเป็นเด็ดขาด ถ้าทำลงไปแล้ว กรรม ๕ ประการนี้เอาไว้ไม่อยู่ คณะกรรมการไต่ตัดสินลงไม่ได้ปล่อยเลย ๆ ลงมหานรกอเวจี มหา

นรกอเวจีเป็นนรกอเวจีที่หนักมากที่สุด ปล่อยลงไปนั่นเลย ก็กัปกัลป์ถึงจะมีทางฟื้นขึ้นมาได้ การตกนรกแม้ตั้งแต่เราตกแดดตากฝนเท่านั้นเราก็เป็นทุกข์ ทำไมจะไปตกนรกด้วยการสร้างความชั่วช้าลามกโดยความสมัครใจของตนเองอย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่งเลย

จึงขอให้พากันสร้างบุญสร้างกุศล วันนั้นก็ในวันความพร้อมเพรียงสามัคคีของบรรดาพี่น้องเราทั่วประเทศไทย มีอำเภอนาแกเราตั้งเป็นหลักขึ้น เพื่อศรัทธาทั้งหลายจะได้ไหลมารวมกันสร้างมหากุศลแก่ชาติบ้านเมือง บรรพบุรุษของเราสืบต่อไป ตัวของเราเองที่มาบำเพ็ญบุญกุศลทั้งหลายที่เรามาสรางนี่ก็เป็นสมบัติของเราแต่ละท่านๆ ส่วนบุญกุศลที่เราบริจาคเพื่อท่านผู้ใด ๆ อุทิศเพื่อท่านผู้ใด บุญกุศลนั้นก็จะตามไปสนองท่านผู้ที่ได้รับต่อไป

บุญกุศลเป็นสิ่งที่เราทั้งหลายควรตั้งอกตั้งใจสร้าง เกิดมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงวันตาย ไม่ระลึกถึงอรรถถึงธรรมไม่ระลึกถึงการให้ทาน แม้ข้าวปุ้นหนึ่งหรือข้าวทัพพีหนึ่งก็ไม่ได้ให้ทาน สิ่งของเงินทองมีมากมีน้อย ก็กอบโกยเข้ามาใส่พุงกิเลสตัณหาเสียหมดกินไม่พอ กินไม่อิ่ม ทั้งกอบทั้งโกยทั้งกินทั้งกลืนไปหมด เจ้าของที่จะเอามาเป็นสาระด้วยการทำบุญให้ทานเลยไม่มี คนคนนี้อยู่เป็นคนก็อดอยากขาดแคลน ตายไปเป็นเมืองผีแล้วก็เป็ผีที่อดอยากขาดแคลน ไม่ใช่จะอดอยากขาดแคลนตั้งแต่เมืองมนุษย์เรา เมืองผีก็อดอยากขาดแคลน แม้ลงไปเป็นผีเป็นเปรตขนาดนั้นแล้ว ก็ยังมีผู้ควบคุมรักษา

เปรตมีหลายประเภท ผีมีหลายประเภท ผีประเภทธรรมดาเรานี้เป็นประเภทหนึ่ง ผีที่โหดร้ายทารุณเป็นผีอันธพาลนั้นเป็นประเภทหนึ่ง ประเภทนี้ต้องใส่กรงรักษาเอาไว้ มีผู้ควบคุมมีเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายเมืองผีเป็นผู้ควบคุมรักษาเอาไว้ ครั้นเวลาถามเขา ทำไมพวกผีเหล่านี้จึงต้องถูกขังเอาไว้ ทำไมไม่ปล่อยให้เป็นอิสระเหมือนพวกผีทั้งหลายเล่า ก็เพราะพวกผีเหล่านี้เป็นผีอันธพาล เวลาอยู่เป็นมนุษย์ก็กวนบ้านกวนเมืองหาความสุขไม่ได้ ฉกฉกปล้นจี้สะตมแล้วแต่จะได้อะไรๆ มา ซึ่งเป็นการกวนจิตใจและสมบัติเงินทองของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทั้งนั้น ตายแล้วจึงต้องมาเป็นผี

มาเป็นผีแล้วก็เป็ผีที่โหดร้ายทารุณอีก รังแกพวกเปรตพวกผีทั้งหลายด้วยกัน หาความเป็นสุขในความเป็นผีที่มีความทุกข์มากอยู่แล้วยังหาไม่ได้ ยังถูกพวกเปรตพวกผีที่เป็นผีอันธพาลนี้ทำลายอีก เขาจึงต้องสร้างกรงเอาไว้ กรงผีอันธพาลก็มี กรงผีธรรมดาเหมือนอย่างเรือนจำเรานี่ธรรมดา เรือนจำที่ถูกคุมขังอย่างกะตัดรัดเข้าไปอย่างนั้นก็มี อันนี้ก็เหมือนกัน เมืองผีที่อยู่ธรรมดาเป็นผีที่ได้รับความทุกข์ความทรมานตามอำนาจแห่งกรรมของตนอย่างนั้นก็มี ผีที่เป็นอันธพาลก่ออาละวาดแกผีทั้งหลายให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนอย่างนั้นก็มี เขาจึงต้องได้ทำกรงขังพวกผีอันธพาลนี้ไว้ๆ

นี่เป็นข้อบังคับอยู่ทุกแห่งทุกหน ในเมืองผีก็มีข้อบังคับเป็นชั้นๆ ส่วนไปทางดิบทาที่ดีท่านไม่มีข้อบังคับแหละ ไปสวรรค์ก็เสวยบุญกุศลที่ตนได้สร้างไว้มาน้อย เช่นจากตุมฯไป

ถึงปรนนิมิตวสวัตดี ชั้นที่ ๖ ของสวรรค์นี้ก็ไปเสวยตามบุญกรรมของตน ไม่มีใครบีบบังคับให้อยู่ที่นั่นให้อยู่ที่นี่ ให้เสวยสิ่งนั้นให้เสวยสิ่งนี้ หากเป็นกรรมดีของตน ได้สร้างมามากน้อยเพียงไร การอยู่ก็ไปอยู่สถานที่เหมาะสมกับความดีของตน การเสวยทิพยสมบัติที่ได้ไปจากแดนมนุษย์ที่ได้สร้างไว้ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เสวยตามอำนาจแห่งกรรมดีของตนเป็นชั้นๆ ขึ้นไปจนกระทั่งถึงพรหมโลก

พรหมโลกอายุตั้งหลายหมื่นปี นี่ก็อยู่ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรม สวรรค์ก็เหมือนกันอายุยืน แต่สู้พรหมโลกไม่ได้ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่นิพพาน ผู้ที่สร้างบุญสร้างกุศลเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มมรรคเต็มธรรมเต็มหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนั้น ผู้นั้นถึงพระนิพพาน คือถึงความเพ็ญพอดด้วยความเลิศเลอ ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าความพื่อในท่านผู้สิ้นกิเลสหลุดพ้นไปโดยสิ้นเชิง นี้เรียกว่าผู้พื่อ พื่อแล้วทุกอย่าง จะเอาอะไรไปเพิ่มเติมอีกสิ่งเหล่านั้นไม่อัศจรรย์ ถึงเอาไปเพิ่มเติมก็ตกออก ๆ ๆ

เพราะฉะนั้นบรรดาท่านผู้สิ้นสุดวิมุตติพระนิพพานแล้ว ท่านจึงปล่อยวางโดยสิ้นเชิง ความสรรเสริญ สรรเสริญดีขนาดไหนก็สู้ธรรมที่ท่านเสวยอยู่ด้วยความพื่อติดพื่อดี ด้วยความเลิศเลอนั้นไม่ได้ ตกออก ความนิทานสรรเสริญอะไร ไม่เลิศเลอเหมือนบุญกุศลที่สร้างไว้แล้วเต็มหัวใจท่านไปได้เลย มีแต่ตกออก ๆ นั้นละบรรดาท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว โลกธรรม ๘ เข้าไม่ถึง ตกออกหมดเลย ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมภายในใจที่ว่าพื่อแล้ว ๆ ด้วยความเลิศเลอ ผู้นี้ละถึงนิพพาน เมื่อเข้าถึงแดนนี้แล้วเรียกว่า เมืองพื่อ พื่ออย่างเลิศอย่างเลอ

ตั้งพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ล้วนแล้วตั้งแต่ตะเกียกตะกายสร้างความดีงามเหมือนพวกเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งนั้นละ ใครจะไม่หึงไม่หวง เงินบาทหนึ่งก็ต้องหวง ทุกสิ่งทุกอย่างสมบัติเงินทองข้าวของได้มาเป็นของตนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ มีสิทธิมีอำนาจรักหาร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ทำไมจึงต้องเสียสละไปทำบุญให้ท่าน ก็เพราะเห็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่นี้เอง ท่านจึงต้องเสียสละ สละส่วนย่อยแต่ไปได้ส่วนใหญ่ ก็คือมหากุศลผลบุญ ยกเราให้ถึงสวรรค์นิพพานได้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์จึงต้องสอนให้เสียสละ คือ การทำบุญให้ท่าน

อย่ามีแต่หึงหวงกินไม่พื่อ ๆ กินแบบรืดแบบไถ แบบคดแบบโก่ง กินไม่หยุดไม่ถอย พวกนี้จมลงในนรก เงินทองข้าวของจะกองเท่าภูเขาก็เป็นกองภูเขาไปเสีย เจ้าของก็จมลงในนรก ๆ เพราะการทำความชั่วซ้ำลามากแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และแก่ตัวเองนั้นแหละเป็นสำคัญมาก เวลาตายแล้วก็ไปลงนรกจมไปเลย ๆ สมบัติเงินทองกองเท่าภูเขาก็เป็นภูเขาอยู่อย่างนั้นละ ไปช่วยอะไรก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรามีชีวิตอยู่นี้ จึงพากันช่วยตัวเองด้วยการสร้างคุณงามความดี อย่าปล่อยปละละเลยความดีทั้งหลาย ความช้วนนั้นมันเป็นภัยได้ เป็นสัตว์

มันก็เป็นภัยต่อสัตว์ เป็นมนุษย์เป็นภัยต่อมนุษย์ เป็นอะไรก็ตามถ้าลงว่าความชั่วแล้วเป็นภัย ได้ทั้งนั้นติดได้หมด ๆ นั่นละ ถ้าภัยอันนี้ไม่มีอยู่ไหนก็ผาสุกร่มเย็น

จึงขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายอุตสาหายพยายามสร้างบุญสร้างกุศล เกิดมาในชาตินี้เรา ตกแต่งเอาที่เกิดที่อยู่ไม่ได้ ต้องอาศัยกรรมของเรา บิดามารดาที่ว่าเป็นแดนเกิดเป็นเพียงที่ อาศัยเข้าหลบซ่อนอยู่ในกาลอันที่จะมาอุบัติขึ้นมาเป็นมนุษย์เป็นสัตว์นี้เท่านั้น ส่วนสมบัติที่เป็นของเราแท้เป็นแก่นแท้ ๆ นั่นคือบุญกรรมของเรา ใครทำกรรมชั่วก็ไปเกิดสถานที่ชั่ว สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนชั่วทั้งนั้น ๆ ไม่มีคำว่าดีเลย

ผู้ทำความชั่วอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องก็ไม่มีของดี ถ้าว่าได้เมียก็เมียปากเปียก เมียทะเลาะ เบาะแว้งกับผัว ถ้าว่าได้ผัวก็ผัวชี้เหล่าเมาสุรา ไม่เห็นบ้านเห็นเรือน ครั้นเห็นก็ไปเห็นอยู่บ้าน อีสาวนุ่นนะ มันไม่มาอยู่บ้าน เมียมันก็มีเหมือนกันมันไม่มาสนใจ มันวิ่งไปหาอีสาวนุ่นนะ ถ้าผู้หญิงมันก็วิ่งไปหาไอ้หนุ่ม พวกนี้ละพวกหมากัดกัน ผัวเมียได้มาแล้วว่าจะเป็นคู่บารมี ช่วยกันบำเพ็ญกองการกุศลผลบุญให้สูงยิ่งขึ้นไปกว่านี้ กลับมาเป็นเรียนวิชาหมาทะเลาะกัน และกัดกันอย่างนี้ใช้ไม่ได้เลย มันมีหลายประเภท ให้ท่านทั้งหลายคัดเลือกให้ดีการปฏิบัติ ตัวเอง

ไม่ใช่การทำลงไปแล้วจะหายไป ๆ ไม่หาย ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่วตลอดมา พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านสอนไว้ทั้งนั้นว่า **กมมสุสโกมฺหิ** กรรมเป็นสมบัติของเราทั้งดี ทั้งชั่ว ถ้าเป็นทางดีก็เป็นสมบัติอันดีงามของเรา ถ้าเป็นทางชั่วก็เป็นกรรมเป็นเวร เป็นคู่ข้าศึก ศัตรูต่อเราเอง จึงให้คัดเลือกการกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วทำในสิ่งที่ดี ในธรรมท่านสอนไว้ว่า **นิสฺมุมฺม กรณฺณํ เสยฺโย** ให้พิจารณาใคร่ครวญก่อนจะลงมือทำอะไรก็ตาม อย่าทำด้วยความ พรวดพรวด อย่าทำด้วยความผลุนผลัน อย่าทำด้วยความทะเยอทะยานอย่างเดียว ให้มี อรรถมีธรรมเป็นเครื่องไตร่ตรองพิจารณาความดีความชั่ว ความได้ความเสียกับสิ่ง เหล่านั้นก่อนแล้วค่อยทำลงไป จะไม่ค่อยผิดพลาดคนเรา ให้พากันพิจารณา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว จะกลับมาเกิดอีกไม่ได้ถ้ากรรมไม่พาให้มาเกิดอีก จะไปเกิด เป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมก็เกิดไม่ได้ถ้ากรรมดีไม่พาไป จะไปตกนรกก็ไปไม่ได้ถ้ากรรม ชั่วไม่พาไป จะไปตีไปฆ่า ล้วนแล้วตั้งแต่กรรมของตนทำลงไปเรียบร้อยแล้ว ไปเป็นภัยและเป็นคุณต่อตนเท่านั้น จึงให้เลือกเฟ้นเสียก่อน การงานอะไรที่จะทำ

เรื่องพุทธศาสนาเป็นศาสนาพื้นเพแห่งมรรคผลนิพพาน ตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน อยู่กับพุทธศาสนา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายอย่าลืมพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พอตื่นนอนขึ้นมาให้กราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก่อน แล้วจะไปประกอบหน้าที่การงาน อะไรค่อยไป เวลาจะหลับจะนอนก็ให้กราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สวดมนต์ไหว้ พระตามแต่กำลังของตนที่จะได้มากน้อย แล้วนั่งภาวนาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า ๕ นาที ทำ

จิตใจให้สงบเย็น การภาวนาเป็นยังไง ท่านสอนไว้ว่าภาวนาคือการอบรมใจ าระดับพื้นดับไฟของใจที่มันคิดมันปรุงทั้งวันทั้งคืนลงด้วยจิตตภาวนาซึ่งเป็นน้ำดับไฟ แล้วใจจะสงบเย็นลงไปๆ นี่เรียกว่าวันหนึ่งๆ ไม่เสียท่าเสียที การประกอบหน้าที่การงานก็ไปกันทั้งวันๆ แต่เวลาจะหลับจะนอนจะพักผ่อนธาตุขันธ์ของเราบ้าง ขอให้ได้สร้างความดีงามในวาระสุดท้ายที่จะพักหนึ่ง การหลับการนอน เวลาที่จะประกอบการทำงานหนึ่งก็ให้ได้กราบไหว้พระสวดมนต์เสียก่อนแล้วค่อยไป เวลาจะหลับจะนอนก็ให้นั่งภาวนาให้จิตใจสงบเย็นเสียก่อนแล้วค่อยนอน ให้พากันจำเอา

เราเป็นลูกชาวพุทธ ไม่ใช่ลูกสัตว์ ลูกสัตว์มันไม่มีละพุทโธ ธัมโม สังโฆ เขาไม่สนใจ ถ้าเป็นลูกคนลูกชาวพุทธแล้ว มีพุทโธ ธัมโม สังโฆ ระลึกบาประลึกบุญได้อยู่ตลอด อันใดที่จะเป็นบาปเป็นกรรม ให้พากันละเว้นให้ห่างไกล สิ่งใดที่เป็นกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่แล้ว ให้พากันวิ่งเต้นชวนชวชวเข้าสู่อใจของตน ใจนี้แหละจะเป็นนักสมบุกสมบันพาเกิดพาทายก็คือใจดวงนี้ แต่ใจดวงนี้จะไปเกิดโดยลำพังตนเองไม่ได้ ต้องมีกรรมดีกรรมชั่วติดแนบไปกับใจ ถ้าใจทำชั่วช้ำลามกแล้วก็มีแต่ไฟไฟ ไฟ ก่อกรรมก่อเวรไปเผาไหม้ตัวเองในภพชาติต่างๆ ไม่มีสิ้นสุดยุติลงได้เลย ถ้าผู้ทำกรรมดีแล้วไปเกิดที่ไหนก็มีแต่กรรมดีๆ พบปะอะไรก็ดี สมบัติเงินทองข้าวของ เพื่อนฝูง สามัญญะ มีแต่คนดีๆ ทั้งนั้น เป็นที่พอใจๆ เพราะเราสร้างแต่ความดีเอาไว้

ให้พากันคิดให้ดี อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา เห็นแก่ทำอย่างเดียวเสียหายนะ ต้องใช้ความคิดความพิจารณา เฉพาะอย่างยิ่งพุทโธ อย่าลืม เวลาจะหลับจะนอนขอให้ระลึก พุทโธ ธัมโม สังโฆ ภายในใจ อย่างน้อยให้นั่งภาวนาพุทโธๆ เวลานั้นไม่ให้จิตคิดไปทางไหน ให้คิดตั้งแต่พุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆอย่างเดียว มีสติติดแนบอยู่กับความคิดของตน นั้นเรียกว่าจิตสร้างกุศล จิตสร้างความสงบร่มเย็นไว้สำหรับเป็นที่พึ่งของตน มีพุทโธๆ เป็นพื้นฐานมีสติครอบงำอยู่กับพุทโธ ให้รับทราบในงานของตน นั้นเรียกว่าการภาวนาอบรมใจใจจะมีความสงบร่มเย็น ถ้าอบรมไปมากเข้าๆ จะเป็นความสว่างไสว นอกจากความสงบร่มเย็นภายในจิตใจแล้วจะเป็นความสว่างไสวขึ้นภายในจิตใจ จากนั้นก็สว่างจ้าไปเลย

นี่ละอำนาจแห่งการอบรมจิตใจ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาก็เพราะการภาวนา พระสงฆ์สาวกทั้งหลายที่เป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ก็เป็นขึ้นมาเพราะการภาวนา เราเป็นลูกพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่าเป็นลูกแหวกแนว ไม่มีพุทโธ ธัมโม สังโฆ ติดตัวเลย มีแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเต็มหัวใจ นี่เอาไฟเผาตัวเองไปตลอดภพตลอดชาติ ภพใดชาติใดก็มีแต่ไฟเผาตน แล้วไปที่ไหนก็บ่นๆ บ่นอะไรก็บ่นเรื่องกรรมของเจ้าของ เอาไฟมาจี้เจ้าของแล้วก็บ่นว่าร้อนๆ ใครเป็นคนจี้มันถึงร้อนก็เจ้าของเองเป็นคนจี้ ไปได้รับความทุกข์ความลำบากลำบากมาจากไหน ก็เจ้าของไปทำความ

ชั่วไว้แล้ว ก็เท่ากับเอาไฟมาจี้ตัวเอง ไปที่ไหนก็มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน ท่านผู้ที่ไม่ได้เอาไฟเผาตน อยู่ด้วยการทะนุถนอมบำรุงรักษาตัวเองในทางที่ถูกที่ดีแล้ว ไปเกิดในภพใดชาติใดจะมีตั้งแต่ความสุขความเจริญทั่วหน้ากัน

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอาไว้ วันนี้หลวงตาบัวก็ได้มีโอกาสมาเยี่ยมบ้านแจ้ แต่ก่อนบ้านแจ้นี้เป็นทำเลภาวนาของหลวงตา บ้านแจ้แถวนี้ บ้านนาโคกอะไรนี่ แถวนี้ละ มาเที่ยวภาวนาอยู่นี้ไม่รู้กี่ครั้งกี่หน ไปๆ มาๆ ภาวนาอยู่ตามแถวนี้ ห่างไปนี่ก็รู้สึกว่ามันอยู่นะตั้ง ๕๐-๖๐ ปี ตั้งแต่หลวงปู่มันมรณภาพไปแล้ว เราก็ไม่เคยได้ย้อนกลับมาภาวนาอยู่แถวนี้อีก

วันนี้เป็นโอกาสอันดีได้มาเยี่ยมบ้านเก่าที่เก่า ที่เราได้เคยบำเพ็ญความดีงามมาเราจึงระลึกถึงความดีงาม จากบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่เลี้ยงดูเราไม่ตายในเวลาภาวนานี้ อย่างถึงใจทั่วหน้ากัน บ้านแจ้นี้ก็เลี้ยงดูเรามา เราเคยมาพักอยู่ที่บ้านแจ้ไม่รู้กี่ครั้งกี่หนมาภาวนาไปถ้าพระเวสแล้วกลับลงมาพักอยู่ตามแถวนี้แหละ ภาวนาอยู่เรื่อย ๆ แถวนี้เป็นทำเลภาวนาของเราแต่ก่อน ถ้าไม่พูดท่านทั้งหลายก็จะไม่ทราบว่าหลวงตาบัวเคยมาหรือไม่ บางคนอาจจะเข้าใจว่าไม่มาเลย เรามา เป็นทำเลภาวนาทั้งนั้นเลยแถวนี้ วันนี้จึงได้ย้อนกลับมาบ้านเก่าเยี่ยมบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่เลี้ยงดูอาหารการกิน ไม่เช่นนั้นหลวงตาบัวตายแล้วแหละ มาอยู่บ้านแจ้ข้าวปั้นหนึ่งก็ไม่ได้กิน ตายทิ้งเปล่าๆ ก็ไม่เคยได้ยิน บ้านแจ้เลี้ยงดูตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ได้กลับมาสนองบุญสนองคุณพี่น้องทางแถวนี้

วันนี้ก็ได้เทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายได้ยินได้ฟัง เพื่อเป็นขวัญใจให้นำไประลึกปฏิบัติตนให้เป็นคนดี การทำบุญให้ทานอย่าตระหนี่ถี่เหนียวไม่ใช่ของดี ความตระหนี่ถี่เหนียวคือตัดทางเดินของตน ไปที่ไหนติดตันอันตู่ คนใดมีความตระหนี่ถี่เหนียวคนนั้นจะติดตันอันตู่ ควรจะมีไม่มี ควรจะได้ไม่ได้ ควรจะเป็นมาไม่เป็น ไปที่ไหนเจอตั้งแต่ความอดอยากขาดแคลนเพราะเจ้าของตัดหนทางเจ้าของด้วยความตระหนี่เห็นแก่พุงอันเดียว ไม่เห็นแก่ศีลแก่ธรรมเพื่ออนาคต คือกาลข้างหน้าของตนบ้างเลย มีเท่าไรกินไปกลืนไป ตายแล้วเน่าเฟะไม่เกิดประโยชน์อะไร จึงสร้างควมดีไว้ให้ดี ใจจะได้อาศัยความดีนี้ไปเกิดในสถานที่ดีคติที่เหมาะสม

วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้ละ ไม่ได้เทศน์มากมายนักเวลานี้เฒ่าแก่ชรามาแล้ว เทศน์ลำบากลำบากไม่เหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนเทศน์เป็นชั่วโมงขึ้นไปๆ เดียวนี้เทศน์ไปๆ รู้สึกอ่อนลงโดยลำดับ เพราะเราเทศน์มานี้ได้ ๕๐ กว่าปีแล้วนะ ตั้งแต่ ๒๔๙๓ มาจนกระทั่งปานนี้นานไหมล่ะ ๒๔๙๓ มาจนกระทั่งปานนี้ ตั้ง ๕๐ กว่าปีแล้ว เทศน์ตลอดมา เรียกว่าทั่วประเทศไทยเราไปเทศน์ทั้งนั้น ไม่ว่าที่ไหนจะใหญ่ขนาดไหนทั่วประเทศไทย เราได้เที่ยวไปเทศน์หมดเลย

การที่เทศน์เหล่านี้ก็เพราะการช่วยชาติ เพราะชาติมันคนทั้งประเทศ การเทศน์ว่าการต้องแนะนำสั่งสอนคนทั้งประเทศเพื่อเข้าอกเข้าใจ จึงไปเทศน์ได้อย่างกว้างขวางมาก วันนี้ก็มาเทศน์ว่าการในสถานที่นี้เพื่อเป็นที่ระลึก เป็นขวัญใจของพี่น้องทั้งหลายว่าอย่าลืม ดังที่ท่านแสดงไว้ในภษิตของพระเวสสันดร ท่านยกไว้เป็น ๓ ประการ ออกจากพระเวสสันดรก็มาเป็นพระพุทเจ้ามาจากไหน นั่นละท่านก็สาวไปหาต้นเหตุที่มาของพระพุทเจ้ามาจากอะไรบ้าง ท่าน ๓ เทติ.การให้ท่านหนึ่ง สีส รกขติ.การรักษาศีลหนึ่ง แล้วก็.ภวานิ ภเวตวา.การภวานอบรมจิตใจให้มีความสงบหนึ่ง

ท่านผู้บำเพ็ญเหล่านี้ เอกจุใจ สคัค คจฺจติ เอกจุใจ โมกฺข คจฺจติ นิสฺสํย ท่านผู้มีศีลมีท่านมีการภวานาประจำใจนี้ บางพวกไปสวรรค์ บางพวกไปนิพพาน ที่ว่าบางพวกลงนรกไม่เคยมี มีแต่ว่า เอกจุใจ สคัค คจฺจติ.บางพวกไปสวรรค์ เอกจุใจ โมกฺข คจฺจติ.บางพวกถึงนิพพาน นิสฺสํย โดยไม่ต้องสงสัยว่าการทำบุญให้ท่านแล้ว การศีลทานทั้งหลายจะพาท่านทั้งหลายให้ล่มจม ไม่มี พระพุทเจ้าทั้งหลายตรัสสอนไว้แบบเดียวกัน

จึงขอให้ยึดหลักศีลหลักทานการภวานานี้ไว้เป็นสมบัติของใจ ท่านทั้งหลายจะเบิกกว้างในอนาคตที่เป็นไปในภพหน้าชาติหน้า จะประสบพบเห็นแต่สิ่งที่เจริญหู เจริญตา เจริญใจ เสวยแต่สิ่งที่ดีงามทั้งหลายตลอดไป การแสดงธรรมนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ แก่กาลเวลา ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านผู้เป็นประธานเป็นประมาณ ทัวหน้ากันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ